Lumi kalandjai: A jaguár

Valaki jön Lumi mögött a keskeny őserdei ösvényen. Egy mese arról, hogy a kedvesség akkor is kedvesség, ha közben remeg a kezünk.

Azon a reggelen, amikor az eső épp elállt az őserdő fölött, Lumi egy keskeny ösvényen ment a folyó felé. Két oldalán akkora páfrányok nőttek, hogy a feje fölött összeértek, mint egy zöld tető.

A túlparton volt a falu, ahova igyekezett, de a folyón csak egy helyen lehetett átgázolni. Lumi reggel óta ezt a gázlót kereste.

Az erdő tele volt hanggal. Fent papagájok kiabáltak, a levelekről csöpögött a reggeli eső, és valahol egy bogár szüntelenül ciripelt.

Már egy órája bandukolt az ösvényen, amikor meghallotta, hogy valaki jön mögötte. Megállt. A zaj is megállt. Elindult. A zaj is elindult.

Nem nézett hátra. Csak ment, egyre gyorsabban, és a szíve hangosan vert a bordái alatt.

Aztán egy tisztásnál meglátta, mi az. Egy jaguár állt a bokrok között. Aranybarna volt, fekete foltokkal, és a szeme meg sem rebbent.

Lumi megdermedt. De a jaguár nem őt nézte. Kicsit odébb, a földön, valami mozgott a fűben.

Egy jaguárkölyök feküdt ott. A mellső lábára régi háló csavarodott, olyan, amit valaki nagyon rég felejtett az erdőben.

A kölyök vinnyogott. Az anyja mély hangon morgott, mert a foga nem tudott mit kezdeni a csomókkal.

Remeg a kezem. De attól még csinálom.

Lumi keze remegett. „Remeg a kezem”, mondta ki hangosan, hogy ő maga is hallja. „De attól még csinálom.”

Lassan letérdelt a kölyök mellé. Az anyaállat szemébe nem nézett, csak a hálós mancsot figyelte.

A háló zsinórja nyirkos volt és korhadt, a csomók viszont keményre száradtak. Lumi ujjai előbb csak csúszkáltak rajtuk.

Az egyik csomó egyáltalán nem engedett. Lumi összegyűjtött egy kevés esővizet egy páfránylevélről, és megnedvesítette. Attól megpuhult.

Négy csomó volt. A negyediknél a kölyök hirtelen kirántotta a mancsát, és elgurult a fűben.

Az anyaállat odalépett. Olyan közel jött, hogy Lumi érezte a leheletét.

Aztán lehajolt, a nyakánál felvette a kölyköt, és elindult vele az ösvényen. A tisztás szélén megállt, és visszanézett.

Lumi utánaindult. Most ő ment hátul.

A jaguár egészen a folyóig vezette. Ott letette a kölyköt, ivott néhány kortyot, aztán eltűnt a páfrányok között.

„Köszönöm”, mondta utána Lumi, pedig már nem látta sehol.

Aztán körülnézett, és elmosolyodott. Pont a gázlónál állt, amit reggel óta keresett.

Segíteni akkor is lehet, ha közben félünk. Olyankor ér a legtöbbet.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy féltél, de mégis segítettél valakinek?
2. Szerinted miért nem szaladt el Lumi, amikor meglátta a jaguárt?
3. Mit tennél, ha egy állat bajban lenne, de közben félnél tőle?